

v katerem lahko stanu primerno srečno in zadovoljno živi, kajti boljše je v dobrih gmotnih razmerah živeti samki, nego nesrečni zakonski ženi.

Posmeh.

I.

Misel moja se bojuje	V zračne dviga se višine
Za uzore svete,	Liki lahna ptica, —
Kot k bogovom bi molila,	A za njo strupeno smeje
Pesmi tkè jim vneta.	Bedna se resnica.

II.

Tóžbe, solze, vzdih	O da bi stemnilo
stela sem ubozih,	Solnce se nebeško,
In obupa porog	Da bi v noč zavilo
V licih zrla množih...	To gorjé človeško.

Srečni pa smijó se:
Kaj bolé te rane,
Ki tvoj brat jih nosi? —
Nas to nič ne gane..

Vida.

„Sveti Miklavž“.

Zunaj je brila ostra burja in se poigravala s snežinkami po zraku, mi pa smo koprneli v zakurjeni sobi v radovednosti in strahu. Večerja nam danes proti navadi ni dišala; bili smo nestrpni, ker se je sv. Miklavž zakasnil. Napovedan nam je bil njegov prihod, a določena ura je uže minila. Sestrica ni si mogla kaj, da ne bi vnovič boječe in jokajoče vprašala mater, je-li ne pripusti parkeljnu priti v sobo. Vnovič je dobila pritrdilo, da ne, kar jo je utolažilo; a mene ojunačilo, da sem se celó predrznil do smelega odgovora: „Mama, Petričev Tinček je rekel danes v šoli, da sv. Miklavža sploh ni.“ Hotel sem se najbrž nekoliko pobahati s svojo neustrašenostjo in modrostjo, na kar sem bil, kakor šolarček, lahko in opravičeno ponosen. „Oj ta pregrešni deček! Ker je hudoben, mu sv. Miklavž ničesar več ne prinese in zato také govori“, pokarala me je mati. Zdajci zapoje v veži zvonec; vsa mala družba domačinov slovesno obmolkne, vrata se odpró in v sobo vstopi sv. Miklavž v mašniški obleki, s škofovo mitro in palico. Dolga bela brada mu pada na prsi in dela njegovo bolj malo postavo zeló čestitljivo. Spremlja ga angelj v beli obleki, s krili na ramenih; obraz mu je prijazen in smehljajoč, postava precej velika in debelušna. Otroka kar instinktivno padeva na kolena in skleneva ročice. „Ali sta bila pridna? Ali sta slušala stariše?“ povprašuje naju „sv. Miklavž“ in groza naju obide. Le smehljajoči angeljev obraz nama zopet vzbudi pogum, da jecljava: „Pridna“. — „Prav také, torej molita!“ In sestrica je molila očenaš, jaz pa vero; kolikokrat se je nama ustavila beseda, kolikokrat sva bila na tem, da naju polijó solze! „Ti uže hodiš v šolo; ali se pridno učiš?“ poprašal je mene in pristavil: „Povej mi, koliko je božjih zapovedi!“ „Dvanajst“, odgovorim, na kar mi

pritrdi: „Prav také!“ — Ves ta čas je ropotal parkelj zunaj pred sobo z verigami in sem ter tja udarjal na vrata, in vsakokrat sva zatrepetala od groze. „Sv. Miklavž“ pa je bil zadovoljen z nama, obljubil, da nama donese lepih darov ter naju blagoslovil. Tedaj pa je nagnil knjigo, katero je držal v roki in na kateri so bila tri jabolka na skupičku, také, da mu padejo na tla, in jih je angelj, glasno se zasmijavši, pobral. — Ko se je nebeška gospoda odslovlila, morala sva iti otroka spat.

Drugo jutro sva se vzbudila rano in glej, veselite in radost! Obilo lepih darov sv. Miklavža na mizi! Šibe tudi ni pozabil, a to naju ni strašilo, saj tudi vlandske nisva dosti okušala. — A dogodki prejšnjega večera so mi rojili po glavi; nisem si mogel kaj, da ne bi izdal materi svojih mislij: „Mama, sv. Miklavž pa ne zna katekizma“. — „Kaj ti pride na um, ti nespametni dečko!“ — „Glejte, ko me je vprašal koliko zapovedi je, sem se zmotil in rekel, *dvanajst*. In on je rekel: Prav také! In vender jih je le *deset*“. — No, se je pa tudi on zmotil. — „Glas pa je imel čisto tak, kakor gospod Jeločnik, in tudi majhen je bil také“, ugovarjam zopet. To je bil poslovodja strijčeve trgovine, nam otrokom dobro znan in priljubljen. — Takó sem slutil, kar sem izvedel še-le leta pozneje. — „In angelj je bil podoben naši Miciki in se je čisto také zasmel, kakor ona. Mama, zakaj pa Micike ni bilo včeraj v sobi, ko je prišel sv. Miklavž?“ popraševal sem dalje. — „Micika je morala v kuhinji umivati posodo; ni imela časa, da bi bila pri nas“, je odgovorila mati. — Tudi s tem še niso bili vsi moji dvomi razjasnjeni. „Mama, glejte, ko so padla sv. Miklavžu jabolka na tla, zaropotalo je, kakor bi bila lesena. In niso se prevalila s kupčka, da bi se raztekla po sobi“. Mati je bila očitno v zadregi, kakó naj mi razjasni to prikazen. „Glejte ga, glejte, danes ničesar ne veruje; včeraj pa se je tresel kakor trepetlika. Če boš také govoril, ti ne donese sv. Miklavž nikdar več vezila“. — Uničen sem bil; ponos bil je potr, in pa — take avspicije! Moléal sem, kajti *egoizem* je zmagal. A dvom, ki je bil zasejan v otroškem srcu, ni se dal več izkoreniniti! „Sv. Miklavž“ je s svojim obiskom, ki naj bi me *prav živo* prepričal o njegovi *istinitosti*, vzal mi vso *vero* v sebe, privedel me do skepticizma in nevere i v to lepo, osrečujočo detinsko bajko...

-S.-

Moda in strokoznanstvo.

Spisuje M. Kunc. (Dalje.)

III.

Uplivu tujih šeg se seveda naš narod tudi ne more izogniti, zato pa je treba da si poišče polagoma tudi ona sredstva, katere imajo na tem polju drugi narodi, da si ž njimi obdrži proizvajenje tudi v modnih strokah. V okvirju „Slovenke“ se nam sicer dóslej še ne bode pečati z opisovanjem novodobnih šeg. Nedostaje nam zato še vseh predpogojev, ki omogočujejo, také popisovanje